

Fractura irreparable

JOAN TAPIA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 7.05.10

El Parlament, amb l'impuls del PSC i CiU, però també amb el vot d'ERC i ICV, va aprovar per gran majoria una moció que exigeix renovar el Tribunal Constitucional (TC) i canviar la seva llei reguladora. Va ser una resposta amb seny davant l'amenaça de tombar un Estatut ja votat pel poble. El president Francesc Macià es va empassar l'Estatut de Núria raspallat per les Corts republicanes després de ser ratificat, però ara Catalunya ha patit campanyes agressives de l'òrbita del PP, la retallada del foc amic del PSOE i maniobres brutes al mateix TC. I des de la seva aprovació han passat gairebé tants anys com va durar la Segona República. Per això José Montilla, que fa dos anys parlava de risc de «desafecció», alerta ara d'una «fractura irreparable» si la sentència és negativa.

Que el president de Catalunya, líder del principal partit no nacionalista i realista impenitent, parli de «fractura irreparable» i vulgui lliurar la batalla al Senat i al Congrés dels Diputats és un fet que els governants espanyols no poden ignorar. Per això Mariano Rajoy, molt conservador però gens fonamentalista, ha vingut a Barcelona. Els catalans que hi han parlat últimament consideren que ara no ho faria però que no pot retirar un recurs que ha estat (juntament amb el rebuig al «procés de pau» i la desqualificació de la política econòmica de José Luis Rodríguez Zapatero) el gran eix de la seva oposició. A més, empassar-se ara l'Estatut no estaria gens ben vist per gran part del seu electorat.

Rajoy voldria la quadratura del cercle: sentència contrària sense trencar ponts. Sap que governar contra Catalunya és mal negoci. A més, la sentència torpedinaria qualsevol pacte amb CiU, que sembla que necessitarà per arribar a la Moncloa. I les complicitats s'han de teixir després de les catalanes. La puntada de peu del TC ho faria saltar tot pels aires. Rajoy podria guanyar el plet (l'Estatut) i perdre el botí (la Moncloa).

No només hi ha egoisme partidari. El gran perill –per a tot governant espanyol– és que la sentència condueixi a la «fractura irreparable». L'aznarisme desacomplexat va fer que ERC saltés d'un a vuit diputats del 2000 al 2004. Ara, el recurs primmirat de Rajoy, l'impresentable desori del TC i la timidesa del PSOE poden fer no que ERC sumi diputats, sinó que la seva tesi mestra –que Catalunya per ser lliure ha de ser independent i que és millor lluitar per ser Lituània a la UE que per pesar a Brussel·les passant per Madrid– aparegui com la més lògica per a catalans que avui voten CiU o PSC.

Rajoy és gallec i té catalans a prop. Sap que ha de ser prudent per arribar a la Moncloa i que té un os a Catalunya. Només pot guanyar aquest plet endimoniat en què s'ha ficat amb ciència jurídica, el pas del temps i sentit comú.